

колкото и да си хитра, ще се объркашъ и може нѣкому въ ржцетѣ да се напѣхашъ!

— Какво е това маскиране? — попита все така високо другата сврака.

— Ето такава нѣ! Сложили си маски — човѣкъ, а пѣкъ като го гледашъ отдалече, прилича на прасе. Другъ — сѣщински вѣлкъ, трети — лисица, четвърти — куче. А единъ, нѣ, тебе лъжа, мене истина, бѣше се натѣкмилъ като сврака.

— Какъ като сврака? — не разбираше посестримата ѣ.

— Тѣй нѣ. Сложилъ си такава маска — сѣщинска сврака. И знаешъ ли, азъ отидохъ чакъ до този маскиранъ човѣкъ — още малко и щѣше да ме спипа за опашката. Добре че продума, та по приказката го разбрахъ. Мисля си, да се маскираме като кокошки, всички положои ще обиколимъ безъ да ни усѣти нѣкой!

Вѣлчо погледна нагоре, почеса се по дебелия си вратъ, и очитѣ му свѣтнаха.

— Браво! — рече си той, и изведнажъ му дойдоха нови, незнайни сили. Колко бързо стигна той до бърлогата си и какъ чевръсто се вмѣкна вжтре! На стената въ жгѣла отдавна висѣше кожата на единъ голѣмъ, кждраворунестъ овенъ. Този овенъ бѣше отвлѣченъ отъ Вѣлча по-миналата зима. Изяде го той, а руното му смѣкна и го закачи на стената за споменъ — да го показва на своитѣ гости и да имъ се хвали съ богатия пиръ, най-богатия, какъвто бѣше ставалъ въ цѣлата тази мѣстность.

Вѣлчо свали овнешката кожа, нахлузи я, оправил я, за да не се познава, после мина край близкия виръ, та се огледа въ него и подскочи самодоволно.

— Сѣщински овенъ — наперенъ и глупавъ! Никой нѣма да ме познае!... А сега напредъ — ще ида пакъ въ сѣщата кошара, гдето щѣха да ме пребиятъ оная вечеръ. Отъ тамъ ще отмѣкна нѣкое по-тлѣсто шиле, а следъ това ще обиколя кошаритѣ на цѣлото село, за да проуча, откъде най-леко и най-безопасно може да се минава презъ всѣко време.

Вѣлчо трѣгна гордъ и доволенъ. Въ една долчинка той се поспрѣ и на нѣколко пѣти се опита да изблѣе като овенъ. Защото — откъде да знае — ако блѣйнатъ всички овце, ще трѣбва и той да имъ приглася. Инакъ могатъ да се усъмнятъ.

Стигна Вѣлчо кошарата, промѣкна се незабелязано до вратата, открехна я полекичка и се вмѣкна вжтре. Той се долепи до едно шиле, потърка се до една овца, сетне се наврѣ навжтре, премалаялъ отъ вълнение и гладъ. Но изведнажъ овцетѣ започнаха да се дърпатъ настрана и да се събиратъ на купъ. Вѣлчо остана самъ. За да не се досѣтятъ, той пакъ се шумугна срѣдъ тѣхъ. Този пѣтъ тѣ се юрнаха на противната страна.

— Чудно, — рече си Вѣлчо, — трѣбва да не съмъ маскиранъ добре. Но нѣмаше где да се огледа, за да поправи маската си.